

Arrest

nr. 255 683 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X en X
handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat J. KONINGS *loco* advocaat B. SOENEN, die tevens optreedt voor tweede verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders (eerste en tweede verzoekende partij) van minderjarige, door hun ouders vertegenwoordigde, verzoekers verklaren van Palestijnse afkomst te zijn en verkregen in maart 2018 de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje. Zij kwamen op 28 september 2018 België binnen en dienden op 5 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 april 2020 werden deze verzoeken niet-ontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. X van 6 oktober 2020 werd het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

1.2. Verzoekers, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn en minderjarig, zijn volgens de verklaringen van hun ouders België binnengekomen op 28 september 2018 en er werd voor hen een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 oktober 2018.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 oktober 2018 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden de ouders van verzoekers op 17 februari 2020 gehoord.

1.4. Op 15 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (E.U. onderdaan). Deze beslissingen werden op 21 april 2020 aangetekend verzonden. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing ten aanzien van A. S. B. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent op (...) 2016 geboren in Grananda, Spanje. U bezit de Spaanse nationaliteit. Uw ouders, A. F. K A (CG xxx /O.V. xxx) en S. S. Z M (CG xxx B/O.V. xxx) verklaarden beiden dat ze geboren zijn in Gaza en van Palestijnse origine zijn.

Uw ouders en uw zus Lana (O.V. xxx) verlieten Gaza in februari 2016. Vanuit Egypte reisden ze vervolgens per vliegtuig verder naar Madrid, waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden.

In maart 2018 verkregen uw ouders en uw oudere zus A. L. F K (O.V. xxx) de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje. Uw broer, A. S. K. (CG xxx C /O.V. xxx) is net zoals u geboren in Granada, Spanje en verwierf eveneens de Spaanse nationaliteit.

In september 2018 besloten uw ouders uiteindelijk verder te reizen naar België, omdat uw vader in Spanje problemen kende met mensen van Palestijnse origine. Jullie reisden per bus naar België, waar jullie op 28 september 2018 aankwamen en op 5 oktober een verzoek om internationale bescherming indienden.

Uw moeder en vader verklaarden dat u niet terug kan keren naar Spanje omdat ze vrezen dat u er ontvoerd of vermoord zal worden door de mensen waar uw vader problemen mee kende. Verder verwezen ze naar de socio-economische situatie in Spanje

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Gezien uw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om die reden werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw ouders.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de door uw vader neergelegde stukken, meer bepaald uw paspoort, dient te worden vastgesteld dat u net zoals uw broer, A. S. K. (xxx C/O.V. xxx), de Spaanse nationaliteit hebt gekregen. Omdat u de Spaanse nationaliteit hebt, kreeg u bij de Belgische asielinstanties een eigen dossier en werd uw verzoek om internationale bescherming op uw naam geregistreerd. Aangaande uw vraag om internationale bescherming dient uw vrees ten aanzien van Spanje te worden bepaald, omdat u van dit land de nationaliteit draagt. Gelet op uw jeugdige leeftijd, baseert het CGVS zich op de verklaringen van uw vader en jouw moeder voor wat betreft de ingeroepen vrees ten aanzien van Spanje.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de

Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z’n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een verzoek om internationale bescherming in voorkomend geval niet ontvankelijk wordt verklaard behoudens de EU-onderdaan aantoon dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Uw ouders haalden aan dat u en uw broer en zus bij een eventuele terugkeer naar Spanje ontvoerd of gedood zullen worden door de mensen waar uw vader zogenaamd een probleem mee kende in Spanje (CGVS vader, p.8 en CGVS moeder, p.6). Allereerst is het bevreemdend dat uw ouders tijdens hun persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebben gerept over de zogenaamde problemen die zij kenden met Palestijnse vrienden in Spanje. Zij verklaarden destijds uitdrukkelijk dat jullie Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat jullie er geen persoonlijke problemen hebben gekend (zie vragenlijst CGVS). Voornoemde doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het relaas van uw ouders.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw ouders naar aanleiding van hun zogenaamde problemen in Spanje louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS vader, p.6-8). Uw vader zou naar aanleiding van een incident met personen van Palestijnse origine op 25 september 2018 een klacht hebben ingediend tegen de personen waarmee hij een probleem kende (CGVS vader, p.6). Op 28 september 2018 verlieten jullie Spanje en reisden jullie verder naar België. Uw vader weet niet wat er met de klacht gebeurde na zijn vertrek (CGVS vader, p. 6-8). Uit voornoemde kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u en/of uw familieleden in Spanje geen beroep konden doen op bescherming van de autoriteiten.

Uw ouders zijn er bijgevolg niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Spanje. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u minderjarig bent en dat u bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van A. S. K. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent op (...) 2018 geboren in Granada, Spanje. U bezit de Spaanse nationaliteit. Uw ouders, A. F. K A (CG xxx O.V. xxx) en S. S. Z M (CG xxx B O.V. xxx) verklaarden beiden dat ze geboren zijn in Gaza en van Palestijnse origine zijn.

Uw vader en moeder verlieten samen met uw zus L. (O.V. xxx) Gaza in februari 2016. Vanuit Egypte reisden ze vervolgens per vliegtuig verder naar Madrid, waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden.

In maart 2018 verkregen uw ouders en uw oudste zus A. L., F K (O.V. xxx) de subsidiaire beschermingsstatus in Spanje. Uw zus, A. S. B. (CG xxx O.V. xxx) is net zoals u geboren in Granada, Spanje en verwierf eveneens de Spaanse nationaliteit.

In september 2018 besloten uw ouders uiteindelijk verder te reizen naar België, omdat uw vader in Spanje problemen kende met mensen van Palestijnse origine. Jullie reisden per bus naar België, waar jullie op 28 september 2018 aankwamen en op 5 oktober een verzoek om internationale bescherming indienden.

Uw moeder en vader verklaarden dat u niet terug kan keren naar Spanje omdat ze vrezen dat u er ontvoerd of vermoord zal worden door de mensen waar uw vader problemen mee kende. Verder verwezen ze naar de sociaal-economische situatie in Spanje

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Gezien uw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om die reden werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw ouders.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit de door uw vader neergelegde stukken, meer bepaald uw paspoort, dient te worden vastgesteld dat u net zoals uw zus, A. S. B. (CG xxx O.V. xxx), de Spaanse nationaliteit hebt gekregen. Omdat u de Spaanse nationaliteit hebt, kreeg u bij de Belgische asielinstanties een eigen dossier en werd uw verzoek om internationale bescherming op uw naam geregistreerd. Aangaande uw vraag om internationale bescherming dient uw vrees ten aanzien van Spanje te worden bepaald, omdat u van dit land de nationaliteit draagt. Gelet op uw jeugdige leeftijd, baseert het CGVS zich op de verklaringen van uw vader en moeder voor wat betreft de ingeroepen vrees ten aanzien van Spanje.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z’n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een verzoek om internationale bescherming in voorkomend geval niet ontvankelijk wordt verklaard behoudens de EU-onderdaan aantoon dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Uw ouders haalden aan dat u en uw zussen bij een eventuele terugkeer naar Spanje ontvoerd of gedood zullen worden door de mensen waar uw vader zogenaamd een probleem mee kende in Spanje (CGVS vader, p.8 en CGVS moeder, p.6) Allereerst is het bevreemdend dat uw ouders tijdens hun persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebben gerept over de zogenaamde problemen die zij kenden met Palestijnse vrienden in Spanje. Zij verklaarden destijds uitdrukkelijk dat jullie Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat jullie er geen persoonlijke problemen hebben gekend (zie vragenlijst CGVS). Voornoemde doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het relaas van uw ouders.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw ouders naar aanleiding van hun zogenaamde problemen in Spanje louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS vader, p.6-8). Uw vader zou naar aanleiding van een incident met personen van Palestijnse origine op 25 september 2018 een klacht hebben ingediend tegen de personen waarmee hij een probleem kende (CGVS vader, p.6). Op 28 september 2018 verlieten jullie Spanje en reisden jullie verder naar België. Jouw vader weet niet wat er met de klacht gebeurde na zijn vertrek (CGVS vader, p. 6-8). Uit voornoemde kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u en/of uw familieleden in Spanje geen beroep konden doen op bescherming van de autoriteiten.

Uw ouders zijn er bijgevolg niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er wat u betreft sprake zou zijn van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Spanje. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het hoger belang van het kind.

Verzoekers menen dat zij Spanje hebben verlaten ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers benadrukken dat hun vader problemen kende in Spanje, hiervoor hulp zocht bij de Spaanse autoriteiten maar er werd hen geen bescherming geboden. Hiernaar werd geen zorgvuldig onderzoek gevoerd. Verzoekers wijzen erop dat zij gezien hun jonge leeftijd afhankelijk zijn van hun ouders en dat hiermee geen rekening wordt gehouden, evenmin met het hoger belang van het kind. Dit moet nochtans een doorslaggevende overweging zijn ingevolge artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers benadrukken dat nergens in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de verklaringen van hun vader omtrent de levensomstandigheden in Spanje, waaruit blijkt dat zij aan hun lot werden overgelaten, dit houdt een schending in van de zorgvuldigheidsplicht. Evenmin werd een onderzoek gevoerd naar de actuele situatie van verzoekers met internationale bescherming in Spanje. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers zich in Spanje wel kunnen beroepen op alle rechten die gepaard gaan met het verkrijgen van internationale bescherming en de Spaanse nationaliteit. Verzoekers verwijzen naar het AIDA rapport “Spain” update april 2020, waaruit blijkt dat personen met internationale bescherming vaak op zichzelf aangewezen zijn voor huisvesting, zij vrezen op straat te belanden en hun ouders vrezen geen toegang te hebben tot de arbeidsmarkt. Gezien de jonge leeftijd van verzoekers moet met de situatie van hun ouders rekening worden gehouden.

2.2. Stukken

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- “Country Report: Spain” 2019 update, Asylum Information Database (AIDA), p. 113-114 (stuk 2)
- “Country Report: Spain” 2019 update, p. 114 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Hoger belang van het kind in het kader van een asielpprocedure

De Raad bevestigt, enerzijds, dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft.

Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, of aan de voorwaarden bepaald in de artikelen betreffende de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun

bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...”*

2.3.2. Bijzondere procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke en kwetsbare positie van verzoekers als minderjarigen en werden in hun hoofde bijzondere procedurele noden aangenomen. Er werden hen steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van hun verzoek door het Commissariaat-generaal: gezien hun jonge leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk en om die reden werd een persoonlijk onderhoud gehouden met hun ouders.

2.3.3. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren indien de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade.

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoekers de Spaanse nationaliteit hebben en overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zulke aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, tenzij de verzoeker elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade (ii) hun ouders haalden aan dat zij vrezen dat verzoekers bij terugkeer naar Spanje ontvoerd of gedood zullen worden door de personen waarmee hun vader zogenaamd een probleem kende in Spanje (1) het is bevreemdend dat hun ouders hierover niets vermeld hebben bij de DVZ, waar zij enkel verklaarden dat ze Spanje verlieten om socio-economische redenen, waardoor er ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het relaas van hun ouders (2) hun ouders hebben naar aanleiding van hun zogenaamde problemen in Spanje louter beperkte pogingen ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, de klacht die verzoekers vader zou hebben ingediend op 25 september 2018 heeft hij niet verder opgevolgd, hieruit kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat het gezin in Spanje geen beroep kon doen op bescherming van de autoriteiten.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is bijgevolg voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen

van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“In het geval van een verzoek dat wordt ingediend door een onderdaan van een EU-lidstaat of kandidaat EU-lidstaat, kan eveneens overgegaan worden tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag. Gezien (kandidaat)-lidstaten immers bijzonder hoge normen inzake mensenrechten in acht nemen, bestaat het vermoeden dat onderdanen uit deze (kandidaat)-lidstaten geen nood hebben aan internationale bescherming. Dit is een weerlegbaar vermoeden, zoals ook reeds wordt weergegeven in het huidige artikel 57/6, eerste lid, 2°.”* (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 106).

2.3.5. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie geen nood heeft aan internationale bescherming. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekers, die de Spaanse nationaliteit hebben, in Spanje geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. *In casu* gelden de omstandigheden van de Spaanse onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

2.3.6. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekers niet aantonen dat zij in Spanje, het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden.

De bestreden beslissingen duiden op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“Uw ouders haalden aan dat u en uw broer en zus bij een eventuele terugkeer naar Spanje ontvoerd of gedood zullen worden door de mensen waar uw vader zogenaamd een probleem mee kende in Spanje (CGVS vader, p.8 en CGVS moeder, p.6). Allereerst is het bevreemdend dat uw ouders tijdens hun persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebben gerept over de zogenaamde problemen die zij kenden met Palestijnse vrienden in Spanje. Zij verklaarden destijds uitdrukkelijk dat jullie Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat jullie er geen persoonlijke problemen hebben gekend (zie vragenlijst CGVS). Voornoemde doet ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van het relaas van uw ouders.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw ouders naar aanleiding van hun zogenaamde problemen in Spanje louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS vader, p.6-8). Uw vader zou naar aanleiding van een incident met personen van Palestijnse origine op 25 september 2018 een klacht hebben ingediend tegen de personen waarmee hij een probleem kende (CGVS vader, p.6). Op 28 september 2018 verlieten jullie Spanje en reisden jullie verder naar België. Uw vader weet niet wat er met de klacht gebeurde na zijn vertrek (CGVS vader, p. 6-8). Uit voornoemde kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u en/of uw familieleden in Spanje geen beroep konden doen op bescherming van de autoriteiten.”

2.3.6.1. De Raad merkt op dat de verwijzingen in het verzoekschrift naar de situatie van personen met internationale bescherming in Spanje niet ter zake dienend zijn, gezien verzoekers de Spaanse nationaliteit hebben. In de mate waarin verzoekers verwijzen naar het feit dat zij gezien hun zeer jonge leeftijd, volledig afhankelijk zijn van hun ouders en dat hun ouders personen zijn met een beschermingsstatus in Spanje, wordt verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 241 905 van 6 oktober 2020, waarbij het beroep van de ouders tegen hun niet-ontvankelijkheidsbeslissingen werd verworpen. In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Spanje verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

(...)

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst dat hoewel verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad verklaarden dat zij Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen (administratief dossier, stuk 7, vragenlijsten F. A. en S. S., vragen 3.4 en 3.5), zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerden dat zij uit Spanje vertrokken waren omwille van de problemen die zij kenden met mensen van Palestijnse origine en eerste verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk bevestigde dat dit de enige reden betrof waarom zij Spanje hadden verlaten (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS F. A., p. 3-4 en 7 en notities CGVS S. S., p. 3-4 en 6). Het komt dan ook allerminst overtuigend over dat verzoekende partijen thans plots opnieuw hun socio-economische situatie aanhalen als reden waarom zij niet kunnen terugkeren naar Spanje.

Wat er ook van zij, de Raad onderstreept dat uit de verklaringen van verzoekende partijen geenszins blijkt dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Spanje verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Spanje tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.). In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Immers, ook al blijkt uit hun verklaringen dat zij sinds hun vertrek uit het opvangcentrum in Malaga geconfronteerd zijn geweest met moeilijke omstandigheden op socio-economisch gebied en zij enkele maanden afhankelijk waren van vrienden voor onderdak, dient te worden vastgesteld dat uit hun verklaringen tevens blijkt dat eerste verzoekende partij sinds 1 augustus 2018 opnieuw een job had gevonden en vervolgens opnieuw een woning kon bekostigen waar zij woonden tot aan hun vertrek uit Spanje. Verder blijkt dat zij in moeilijke periodes konden rekenen op de hulp van kennissen/vrienden, dat zij financiële steun kregen van de zus van tweede verzoekende partij en dat zij ook voedselhulp kregen van het Rode Kruis (notities CGVS F. A., p. 4-5 en 8; notities CGVS S.S., p. 4, 6 en 7).

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet opnieuw in staat zullen zijn huisvesting en werk te vinden en/of beroep te doen op de hulp van hun netwerk, waardoor zij niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Spanje terecht zullen komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift in dit verband nog verwijzen naar twee rapporten van AIDA omtrent de obstakels waarmee internationaal beschermden in Spanje geconfronteerd kunnen worden in hun zoektocht naar huisvesting en werk (bijlagen 2-3 van het verzoekschrift), benadrukt de Raad dat dergelijke algemene informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Spanje internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Spanje verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijven. De Raad onderstreept dat, zoals hierboven reeds bemerkt, eerste verzoekende partij er wel degelijk in geslaagd is werk en een woning te vinden.”

2.3.6.2. Inzake de problemen van verzoekers ouders met andere personen van Palestijnse afkomst in Spanje, wordt in het arrest nr. 241 905 van 6 oktober 2020 het volgende gesteld:

“2.2.4.1. In hun verzoekschrift hernemen verzoekende partijen de problemen die zij gekend hebben met mensen van Palestijnse origine en onderstrepen zij de nodige stappen te hebben ondernomen om hiervoor bescherming te krijgen vanwege de Spaanse autoriteiten doch dat zij geen bescherming kregen. Verzoekende partijen menen dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat er een grondig onderzoek plaatsvond naar de feiten die verzoekende partijen aanhaalden.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissingen inzake de door hen aangehaalde problemen met mensen van Palestijnse origine gemotiveerd wordt dat (i) ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van deze feiten nu zij hierover met geen woord hebben gerept bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er daarentegen uitdrukkelijk verklaarden dat zij Spanje hebben verlaten omwille van socio-economische redenen en dat zij er geen persoonlijke problemen hebben gekend; en bovendien (ii) dat zij naar aanleiding van deze zogenaamde problemen louter beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Met bovenstaand betoog weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen op geen enkele wijze in concreto desbetreffende motieven.”

Er werd geen cassatieberoep ingesteld tegen dit arrest en dit arrest heeft gezag van gewijsde. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij deze beoordeling.

De Raad herinnert eraan dat er *in casu* een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie geen nood heeft aan internationale bescherming en dat de bewijslast in deze dus bij verzoekers ligt.

In casu wordt in de bestreden beslissingen geoordeeld dat, in zover de problemen van verzoekers' ouders in Spanje geloofwaardig zouden zijn, zij slechts beperkte pogingen hebben ondernomen om een beroep te doen op de hulp of de bescherming van de bevoegde instanties en dat bezwaarlijk kan worden geconcludeerd dat zij geen beroep konden doen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten.

Uit de verklaringen van verzoekers' ouders blijkt immers dat:

- zij geen klacht hebben ingediend nadat zij in Spanje door een vriend werden opgelicht in 2016 (notities persoonlijk onderhoud vader van verzoekers, p. 3, notities persoonlijk onderhoud moeder van verzoekers, p. 3);
- zij geen melding maken van een klacht die ze zouden hebben ingediend nadat hun auto werd gestolen (*ibidem*, p. 4 en p. 4);
- ze wel klacht hebben ingediend nadat ze op 25 september 2018 thuis werden aangevallen (*ibidem*, p. 5 en 6) maar ze op 28 september 2018 naar België kwamen en geen contact meer hebben opgenomen met de politie in verband met deze klacht (*ibidem*, p. 8 en p. 5).

Hieruit kan inderdaad worden afgeleid dat verzoekers' ouders zich slechts in beperkte mate tot de Spaanse autoriteiten hebben gericht en kan niet worden afgeleid dat de ouders van verzoekers geen beroep kunnen doen op deze autoriteiten, in eigen naam of in naam van hun Spaanse kinderen. Zij

dienen zelf ook de nodige stappen te ondernemen om hun rechten te doen gelden die met de Spaanse nationaliteit van de kinderen verbonden zijn.

In het verzoekschrift brengen verzoekers geen elementen aan die dit tegenspreken. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de Spaanse politie of justitie verzoekers niet zouden bijstaan indien zij zich tot hen richten.

Verzoekers' verwijzing naar het hoger belang van het kind doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers tonen niet aan dat zij als minderjarigen in Spanje onvoldoende rechten zouden hebben op grond van hun Spaanse nationaliteit.

2.3.7. De Raad besluit dat verzoekers niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Spanje als Spaanse onderdanen wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekers werden gehoord. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en werden zij bijgestaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.3.9. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming van de Spaanse autoriteiten.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET